

To nejkrásnější

Drazí,

(...) tváří v tvář tolikerym těžkostem ve vztazích mezi tak opačnými mentalitami, mezi tolik odlišnými národy, mezi navzájem tak vzdálenými kulturami, mezi náboženstvími, v nichž se nacházejí extremisté překrucující jejich obraz, existuje jeden jediný lék – všeobecné bratrství; vytvářet z lidstva jedinou rodinu, kde Bůh je Otcem a všichni lidé jsou bratry.

Ale jak toho dosáhnout? Kdo je na to nejlépe připraven?

O tom není pochyb. Je tu někdo další, kdo dokázal zemřít za svůj ideál, ale pak vstát z mrtvých a dát tak všem stejnou možnost. Je to Ježíš. Musíme směřovat k tomu, aby se naším prostřednictvím vrátil na zem, abychom my byli druhým Kristem, druhou vtělenou Láskou, Svatostí a Dokonalostí jako on.

Teď je ta hodina, kdy máme rozhodně směřovat k dokonalosti.

Ale v čem spočívá dokonalost?

V jednom pojednání o duchovním životě jsem nedávno znovu pročetla nádherná slova církevních otců a světců velkého formátu. Možná je známe, ale nebude na škodu si je v tuto chvíli připomenout.

Podle všech těchto vynikajících osobností církve dokonalost spočívá v tom, že se nikdy nezastavíme ve svém osobním růstu, protože kdo nejde dopředu, jde zpátky. A protože naše cesta je cestou lásky, dokonalost spočívá ve stálém růstu v lásce.

Milovat. Milovat stále lépe. Stále lépe. Jak? Zaměřením svého pohledu na náš dokonalý vzor – na Nejsvětější Trojici, na Boha-Lásku.

V životě Nejsvětější Trojice každá z Osob je, protože není, aby byl ten Druhý. Jestliže Otec – a stejně tak i Syn a Duch Svatý – jestliže Otec není (není uzavřen do sebe, ale je otevřen vůči Druhému; nevlastní sebe sama, ale bezvýhradně se daruje Druhému), tehdy je: je Láskou.

Stejně tak tomu má být i s námi. Každý z nás bude sebou samým, jestliže bude žít druhého, svého bližního anebo Druhého s velkým “D” – jestliže bude žít Boha, jeho vůli.

Svatý František Saleský říká: “Kdo nezískává, ten ztrácí. Kdo po těchto stupních nevystupuje, ten sestupuje. Kdo nevíteží, zůstává poražen.”¹

Tato radikalita, kterou láska vyžaduje, je fascinující. Avšak u Boha je všechno radikální.

Radikalitu vidíme i u druhé božské Osoby, která se v Ježíšovi stala člověkem.

¹ Srov. *Pojednání o lásce Boží*, III, 1.

On ve své opuštěnosti úplně ztrácí sám sebe, všechno, co je v něm lidské i božské. Totéž můžeme vidět i u P. Marie pod křížem, “Desolaty”, která si uvědomuje, když jí Ježíš dává jiného syna, že určitým způsobem je její Boží mateřství zmařené. Ztrácí tak to nejvíce božské i lidské, co má.

Bůh žádá všechno. Nesmíme se v ničem šetřit. Budeme-li takto konat, nejsme; nejsme sami sebou. Opakuji: my jsme, jsme-li druhým, jsme-li Druhým.

Vyžaduje to, abychom “prodali” všechno, co máme a čím jsme. Nejen hmotný majetek. Úplně všechno. Abychom se určitým způsobem dali, “prodali se” vůli druhého, přenesli se do druhého. Takto máme konat v každém okamžiku, aniž bychom se jakkoli šetřili.

Je to obtížné? Je to jednoduché?

Zkusme to a uvidíme. Odevzdámejme se v každém okamžiku vůli Boží, druhému člověku, bratru, kterého máme milovat, práci, studiu, modlitbě, odpočinku, činnosti, kterou máme vykonat. A to vše stále lépe, protože jinak jdeme zpátky.

K takovému postoji nám může pomáhat, když před každou, i tou nejjednodušší a nejbanálnější činností si budeme opakovat: “To je to nejkrásnější, co mohu v této chvíli vykonat.” Tehdy jsme. Jsme sebou, protože jsme Jím, jsme Ježíšem, který je Láska.

Jan XXIII. se vždy snažil dělat dobře to, co měl dělat v dané chvíli, jako by se narodil jen pro to.

Tímto způsobem budeme i my trénovat pro naše typické poslání, které nás očekává: všeobecné bratrství.

Chiara